

Ngày xưa, khi tiểu muội còn nhỏ cứ hay nghe ông bà già (lúc đó ông bà già chưa... già, mới chừng ba mươi mấy cái xuân xanh) gọi nhau:

- Mình ơi! Mình làm cái này cho em!
- Mình ơi! Mình lấy cái kia cho anh!

Cả hai bên đều âu yếm gọi nhau là "Mình" cả và có vẻ rất thích thú, không bao giờ lộn "mình" này với "mình" kia bao giờ! Lạ thật!

Lớn lên một tí, vừa biết mơ mộng đã nghe Hoàng Oanh nỉ non:

- Hai đứa kêu nhau "Mình ơi"!
- Tình tứ muốn chết!

Giòng đời trôi, tiểu muội cũng bắt chước thiên hạ lên xe bông, rồi cũng bắt chước thiên hạ vì hoàn cảnh chia xa rồi lại tái ngộ, vậy mà chưa

Phải nói từ khi tiểu muội biết nghe nhạc tới bây giờ, chưa nghe ai có giọng hát đủ cả ngọt ngào, nhõng nhẽo, ướm át và... đa tình như cô. Nửa đêm, giờ Tí, canh ba nghe cô nũng nà, nũng nịu, tiểu muội còn bồi hồi, nói gì các ông. Thế mới biết giọng nói quan trọng lắm lắm.

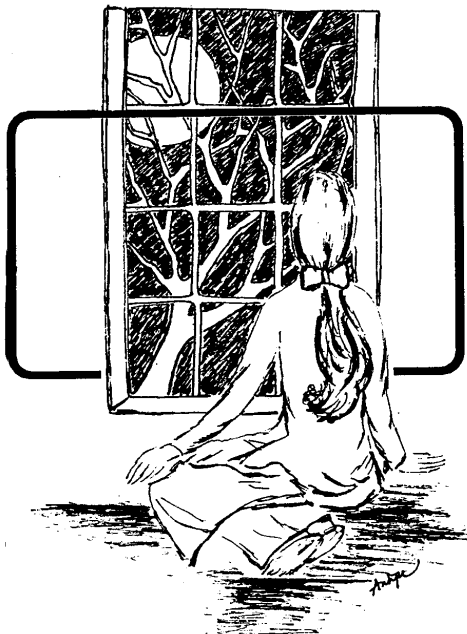
Biết thế nhưng bản chất con nhà binh nên tiểu muội không thể nào đổi giọng cho êm đềm, ngọt ngào để xuống giọng nũng nịu:

"- Mình ơi...!"

Ngọt ngào đã khó, nhõng nhẽo, nũng nịu, yếu điệu thực nữ với tiểu muội lại càng khó hơn, không kém gì đi "Hái sao trên trời".

Ý Lan còn than thở:

- Không được kêu mình là mình ơi!
- Tiểu muội nghe hết bài, chẳng hiểu lý do gì mà

Mình ơi !

Mình ơi !

Mình ơi !

Mình ơi !

Kathy Trần

một lần nào kêu "mình ơi" hay được ai kêu mình bằng "mình ơi" tình tứ cả. Cứ tiếc hùi hụi.

Nghĩ lại "Nhất ẩm, nhất trắc giai do tiền định",(*) hướng hồ tới hai tiếng "Mình ơi!" ngọt ngào tình tứ? Chắc mình không có duyên với "mình ơi!" chẳng?

Mới đây lại nghe Ý Lan nũng nịu:

- Mình ơi!

cô lại không được kêu "mình" của cô bằng "mình ơi!" nữa nhưng cứ nao nao trong dạ khi nghe cô than thở rồi "Co ro tìm chỗ em nằm..."

Thương ơi là thương! Tiểu muội mà như cái "mình ơi" của cô thì chẳng đại gì bỏ mỗi bắt bóng cho mệt. Cứ ao ta mà tắm cho chắc ăn.

Nhưng mà đâu phải chỉ mình tiểu muội thiếu cái ngọt ngào "Mình ơi"!

Nhìn đi, nhìn lại bạn bè, chẳng thấy mấy bà gọi chồng ngọt ngào lãng mạn “Mình ơi”, mà cũng chẳng thấy ông nào gọi vợ âu yếm “Mình ơi” nữa. Lại vậy?

Chẳng lẽ hai tiếng xưng hô dễ thương, đầy tình tứ, đầy âu yếm đã mai một rồi chăng? Uổng quá là uổng!

Để hôm nào tiểu muội thử xâm mình gọi lại, coi “nó” còn hiệu quả như “ngày xưa, khi ta yêu nhau” nữa không?

Khổ nữa là bây giờ “Hấn” nặng tai lắm cơ, nói cứ phải hét lên, khó mà thì thầm, âu yếm “mình ơi” được!

Sống trong xã hội văn minh, người ta cũng vội vã hơn dù tình nghĩa vẫn còn đó. Bà bạn tiểu muội tâm sự:

- Vợ chồng mình đối với nhau cứ như nhưn tình vậy.

Tiểu muội ngạc nhiên:

- Dữ vậy. Anh chị cưới nhau lâu lắm rồi mà phải không? Bí quyết gì vậy, chỉ cho em với.

Bà cười:

- Có gì đâu, tại ổng làm ban ngày, mình làm ban đêm, cần gì thì... dán giấy nhấn nhau hay điện thoại nói chuyện chứ ít gặp nhau nên còn ... tình lắm.

- À, ra thế.

Bí quyết của chị là nhờ xã hội Mỹ bận rộn quá thôi, có gì bí mật đâu. Cùng một xã hội nhưng anh chị biết hóa giải sự bận rộn thành tình tứ. Hay thật!

Tiểu muội tò mò xem các bà bây giờ tình tứ với “mình ơi” ra sao!

Ly nhìn chồng cười:

- Ngày ông xã, hôm nay xổ số lên tới một trăm triệu rồi đấy. Em góp tiền trong sổ mua chung. May ra trúng số là đời lên hương ngay, khỏi đi làm lười thôi. Sổ anh có mua không?

- Em góp bao nhiêu? Sổ anh mua bạo lắm, mỗi người đóng tới cả trăm đồng, mà bao nhiêu là người đóng.

- Em góp có mười đồng. Số mình trúng thì một đồng cũng trúng, lo gì. Trong sổ anh góp bao nhiêu?

- Năm chục. Anh đang “nghiên cứu” vé số. Kỳ này anh chọn lấy số riêng nữa.

- Mua chưa?

- Chưa. Chiều anh đi mua.

Ly thử thử dụ dỗ:

- Thôi, đừng mua, để tiền đưa em shopping còn thích hơn, em mặc áo đẹp anh cũng hãnh diện vậy. Mua vé số nhiều uổng tiền, em trúng đủ rồi. Hễ trúng, em sẽ chia anh một nửa.

Chàng lắc đầu:

- Không đại. Để mai anh chứng minh cho em coi.

- Thôi, đừng mua nhiều, uổng tiền quá mà.

Chàng cười:

- Ủ, thì không mua.

- Hứa nghe.

- Hứa sao được mà hứa.

Chồng giờ những tấm vé số ra trước mặt vợ:

- Nè, thấy chưa?

Vợ cười:

- Thấy gì? Trúng... 5 đồng hả?

- Còn lâu, trúng tới 120 đồng lận.

- Anh mua hết bao nhiêu?

Chồng hãnh diện:

- Sáu chục!

- Chà, một ăn thành hai lận há.

Mấy đứa con lao nhao:

- Thiệt hả bố? Thiệt trúng hả bố?

Chồng chép miệng:

- Mẹ con mà chẳng tin tưởng gì bố cả! Bây giờ bố cho mỗi đứa 10 đồng, cho mẹ mà chỗ còn lại. Bố lấy lại vốn, kỳ sau “kinh doanh” tiếp.

Vợ bĩu môi:

- Chả thèm, lấy lần này, lần sau lỗ vốn nặng. Bác

giữ lấy làm vốn, cụt vốn thì khỏi mua nữa nghe.
 Chồng cầm chìa khóa xe, nắm tay vợ:
 - Đi, ra tiệm đổi tiền cho bác thấy cái khoái của
 trúng số, đúng vào số mình chọn.
 Hai vợ chồng ra tiệm bán vé số đầu đường đổi vé
 lấy tiền. Chồng đưa tiền dí vào mắt vợ:
 - Rõ ràng đấy nhé, không xạ đâu.
 - Xí, lâu lâu “thánh nhân đãi kẻ khờ” một
 bữa!
 - Nhớ nhé, tôi mà trúng số độc đắc, tôi khỏi chia
 cho bác luôn.
 Ly thủ thủ bảo chồng:
 - Nếu trúng số chừng vài triệu mình làm gì nhỉ?
 Chắc sẽ mua đứt căn nhà rồi mua vài căn nhà gần
 nhau để các cụ ở gần mình cho vui.
 - Trời ơi, vài triệu đồng của em thời buổi này
 đáng gì mà đòi mua vài căn nhà lận.
 - Thì... tính vậy thôi mà. Có một triệu vẫn chưa
 đủ để thay đổi cuộc sống, phải cỡ ...5 triệu mới
 được...
 - Thôi, đã lỡ ao ước thì trúng ...nhiều luôn một
 thể, ít chẳng thông làm gì...

 - Khiếp, đường xa lộ ngày nào cũng kẹt xe, càng
 ngày xe càng nhiều, mở thêm mấy lane rồi cũng
 thiếu cả.
 Duy lách ra tới carpool lane, chàng tăng vận tốc
 cho chiếc xe chạy thoải mái. Trang chỉ lên ngọn
 đồi dọc xa lộ 101:
 - Anh có nhớ “mối tình xa lộ 101” hồi trước
 không?
 - Mối tình nào?
 - Trời ơi, mối tình lừng lẫy hồi báo San Jose đưa
 lên đó. Đầu tiên là một tấm bảng được dựng lên
 trên đồi, ngó xuống xa lộ:
 ”John proposes with... Nancy” (1)
 Ít lâu sau anh chàng đa tình dựng tấm bảng thứ
 hai:
 ”Nancy said: yes” (2).
 Tấm bảng thứ ba là :

”Honeymoon is at...” (3).
 Tấm cuối cùng:
 ”It's a boy” (4)...
 - Nhớ rồi, cặp vợ chồng đó tên Mễ: Martinez gì
 đó.
 - Anh chàng đa tình dữ quá anh há? Không biết
 bây giờ tới thứ mấy rồi mà không thấy ...báo
 cáo cho bàn dân thiên hạ biết?
 - Báo San Jose nói mối tình lãng mạn, dễ thương
 đó được bao nhiêu trăm ngàn người đi trên xa lộ
 mỗi ngày theo dõi.
 Chồng cười, tiếp:
 - Mỹ mà, không chừng họ... ly dị rồi cũng nên.
 Vợ cũng cười:
 - Chẳng biết đâu được.
 Rồi tùm tùm:
 - Nay, hôm nào anh “thử” mua một căn nhà trên
 đồi, rồi cũng bắt chước y như anh chàng đó, cắm
 đủ mấy tấm bảng là nổi tiếng ngay chứ có khó gì.
 Chồng:
 - Muốn cho thiên hạ ...xỉ vả thì sau đó dựng luôn
 tấm bảng cuối cùng: “Ly dị ngày...” hay “Kỷ
 niệm hôn lễ năm thứ 25”.
 Vợ hứ một tiếng, đưa mắt nhìn sang bên cạnh
 rồi chỉ vào những hàng xe kẹt cứng không chạy
 nổi ở bên trong:
 - Số anh đúng là “Thân cư thế” nhé, có số nhờ vợ
 quá trời.
 Chàng liếc sang vợ:
 - Chỉ lộng ngôn!
 Nàng cười hóm hỉnh:
 - Thiệt chứ bộ, không thấy xe người ta bò ra đấy
 sao, trong khi anh nhờ có vợ được phom phom
 chạy vù vù ở carpool lane (5) là gì. Không phải
 có số nhờ vợ sao?
 - Hừ!
 Chồng chột vồ tay vào đùi, kêu lên thất vọng:
 - Ô, thế là lỡ mất exit rồi... Chỉ lo nói dốt, không
 nhắc người ta đổi lane...
 Vợ cười, bĩu môi:

- Xí, lỗi tại mình còn trách người ta, ngày nào chẳng lái đường này mà cứ quên exit hoài.

Rồi nàng vui vẻ hát:

- Anh ...lái xe em chiều mưa gió, anh lái xe em chiều... không gió mà quên đường về...

Chồng gắt:

- Hừ, cứ tưởng bỏ.

Nàng ngừng hát:

- Anh có nhớ chuyện "Đôi gi đá" của Tô Hoài không? Ông ấy tả cảnh anh chàng Gi cặm cụi tha rác với cỏ về làm tổ để chị vợ bay theo hót cho vui thôi.

Chồng nhăn nhó:

- Người ta đang đổi lane để vào exit tới, không ngó chừng xe giùm mà còn ngồi nói dóc mãi...

Ngọc leo lên xe ngồi cạnh chồng:

- Hồi hôm Lê Uyên-Phương hát hay quá. Mai mốt có dịp mình đi nghe nữa đi anh...

Ngọc tiếp tục nói trong khi Chương lui xe ra khỏi ga-ra, chàng bẻ tay lái cho xe chạy ra đường, rồi nghiêng tai về phía vợ:

- Cái gì Huy Chương mà lại hay? Anh nghe chưa rõ.

Ngọc giận dỗi đập tay chồng:

- Thôi, không thèm nói với anh nữa đâu, bà nói gà ông cứ nghe ra vịt, chán bỏ xừ, đã vậy mà lại lười không chịu đeo lỗ tai vào...

Chương ngẩn người ra một chút, chàng biết vừa làm vợ mất hứng. Chương lấy bộ tỉnh:

- Thế ngày xưa lúc người ta mổ tai, ai viết thư bảo "Thôi đừng mổ nữa, nguy hiểm lắm. Em hứa mai mốt em sẽ hét lên cho anh nghe, khỏi mất công anh..."

Ngọc phì cười, lòng xao xuyến, mặt nóng bừng

vì mắc cỡ, xoa tay rối rít:

- Thôi, thôi mà, đừng nói nữa, nhắc chuyện hồi đó nghe kỳ quá à...

Chương thích thú:

- Tôi còn giữ bằng chứng đàng hoàng đấy, thư còn cả thùng trong phòng chứ đâu...

Ngọc cười ngật nghèo:

- Chuyện đó ...xưa rồi, lúc đó người ta ngu mới hứa... bây bạ vậy chứ bộ... Bây giờ khác rồi, nói chuyện hồi đó nghe... cái lương quá hà... Thôi đi, đừng nhắc nữa, kỳ quá ...

Chương đưa tay nắm tay vợ:

- Nhưng hứa với tui thì phải giữ lời...

Ngọc đập vào tay chồng:

- Lo lái xe đi ông, không lại ..."quên đường về bây giờ"

Ngọc kể chuyện cho chị Anh nghe rồi cười rử rượi:

- Hồi đó anh ấy bị mổ tai, không có em bên cạnh. Bác sĩ nói mổ nếu đục giấy thần kinh thì ăn sẽ không bao giờ biết mùi vị nữa nên em thương mới viết thư can và hứa vậy chứ bộ. Bây giờ, lớn rồi, nhiều lúc nhắc lại chuyện "ngày xưa" nghe thấy "cái lương" và tức cười ghê chị ạ.

Chị Anh cười phá lên:

- Bởi vậy, mỗi lúc mỗi khác. Con em chị hôm nọ tới khóc với chị quá trời, nó làm chị buồn cười quá.

Ngọc hỏi:

- Sao chị đã man vậy? Người ta khóc với chị mà chị lại cười?

- Tại nó than: "Trước khi anh Tú cưới em, ảnh hứa sẽ không bao giờ để em đổ một giọt lệ, vậy mà bây giờ em khóc cả buổi, anh ấy... bỏ đi mất

tiêu”.

Ngọc cười bỏ rồi bảo Lê, cô em họ:

- Bởi vậy trước khi cưới em muốn gì nhớ bắt “chàng” ghi vô giấy đăng hoàng, nếu cần lộng kính treo trên tường. Mai mốt đưa ra, khỏi mất công cãi nhau, mệt lắm. Có bằng chứng “chàng” không chối được, mắc cỡ lắm.

Lê hỏi lại:

- Mắc cỡ mà “người ta” có chịu “thi hành hiệp ước” không mới là quan trọng chứ chị.

Ngọc chép miệng:

- Ký bây giờ, thuộc loại “Tiền hôn nhân” thì bắt ký gì “chàng” cũng ký cả. Còn ba mươi năm sau “chàng” có thi hành hay không lại là chuyện khác, nhưng ít ra mình cũng có tí ...giấy làm đối phương què chơi vậy mà. Chị rút kinh nghiệm nhưng trễ quá rồi chứ không chị bắt làm bản “hiệp ước” rồi đóng khung treo lên tường luôn, khỏi phải nhắc nhở. Mệt quá.

- Em nhớ mai ngày gì không?

Lan ngẩn mặt hỏi chồng:

- Ngày gì?

- Ngày ...đám hỏi mình chứ còn gì nữa.

- Chết chưa, vậy mà em... quên mất tiêu.

Rồi cười tinh quái:

- Giải, bây giờ em đố anh nghe: Anh nắm tay em lần đầu vào ngày nào?

Chồng phá lên cười:

- Thua rồi bày đặt đố lại. Ngày nào? Em có nhớ không mà bảo người ta nhớ?

- Dĩ nhiên là không nhưng về tra ...nhật ký là có ngay. Vậy mà có người dám phát ngôn: Anh sẽ nhớ mãi giây phút này. Xạo nghe.

Chàng cãi chầy:

- Thì nhớ “Phút giây đó” chứ có nói nhớ ngày nào đâu. Hỏi chuyện xa lắc xa lơ cả mấy chục năm trước, ai nhớ cho nổi.

- Vậy để tui bắt chước Hạng Thác hỏi ông Khổng Tử. Hỏi chuyện xưa không nhớ, vậy hỏi chuyện

bây giờ. Phải trả lời liền nhé: Thằng con thứ hai của mình sinh ngày nào?

Chồng ngẩn ngừ:

- Tháng 8 ngày 10 hay 12 gì đó...

Vợ cướp lời:

- Vậy mà dám nói nhớ. Nó học lớp mấy? Cô giáo tên gì? Thằng bạn thân hay tới chơi với nó là thằng nào?

Chồng cười trừ, vợ liếc chồng, hai con mắt cận thị sắc lẹm:

- Thấy chưa, chẳng biết gì về việc trong nhà cả. Anh có biết hồi trước có một vụ hai vợ chồng ly dị, ông chồng bị thua không được giữ con vì không trả lời được tên mấy đứa bạn của con. Ông tòa cho là ông chồng chẳng để ý gì tới con nên không cho giữ con.

Chồng chống chế:

- Thì... ngày sinh hai thằng giống nhau nên anh hay lộn... Anh bận quá mà, nhớ được ngày ...cưới, ngày hỏi của mình là quý rồi còn đòi gì nữa.

Rồi kéo vợ vào lòng:

- Cho anh... cương chút nghe, tụi nhóc đi học hết rồi...

- Xi... chỉ lợi dụng, dụ dỗ gái... quá thành niên!

Jul 23/98

Kathy Trần

* Miếng ăn, miếng uống cũng đều được trời định trước rồi.

1. John cầu hôn với Nancy.

2. Nancy nói “Vâng”.

3. Trăng mặt ở...

4. Chúng tôi có con trai!

5. Đường chỉ dành cho những xe có hai người trở lên

Ghi chú: Mọi in lại, trích dịch xin liên lạc trực tiếp với tác giả. Email: trankathy@netzero.net.